

ಎಂತೆಂತಹ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂತಹ ವಸ್ತುಗಳು ತಯಾರಾಗುತ್ತವೆಯೆಲ್ಲ ಎಂದು ಇವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮರಳಿ ಅವರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಬಣ್ಣಬಣ್ಣದ ಬಟ್ಟೆ, ಒಣಗಿದ ಮೀನು, ಅಲ್ಯುಮಿನಿಯಮ್ ಹಾಗೂ ಸ್ಟೀಲ್ ಪಾತ್ರೆಗಳು, ತಟ್ಟೆಗಳು, ಮಕ್ಕಳ ಆಟಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರಂತೂ ಐದಾರು ಮಂದಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ನಾಡದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡ-ಗಣಸು-ಮೀನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದು ನದಿಪಾತ್ರದ ಜನರ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಊರುಗಳಿಗೆ ಅರುಹುತ್ತಿದ್ದರು.

ದೊಡ್ಡ ನದಿಯಾದ ನೈಜೀರ್, ವೇಗವಾಗಿ ಹರಿಯುವ ಪುಟ್ಟ ಹೊಳೆ ಅನಂಬರಾ ಇತ್ಯಾದಿ ನದಿಗಳು ಉಮುರು ಊರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದವು. ಹೆಂಗಸರು ತಮ್ಮ ದಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಬಂದ ದುಡ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಎಣ್ಣೆ, ಉಪ್ಪು, ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ವ್ಯಾಪಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುತ್ತೆಂದರೆ ಋಷಿಋಷಿಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ-ಬರೆ, ಕೇಕ್ ಕೂಡ ಖರೀದಿಸಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದೋಣಿ ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅನೇಕ ದೋಣಿಗಳು ಅವರವರ ಊರುಗಳ ಕಡೆಗೆ ತೇಲುತ್ತಿದ್ದವು. ಪ್ರಶಾಂತ ನದಿಯಲ್ಲಿ ದೋಣಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವ ಹಿತವಾದ ಶಬ್ದ, ಮನೆಗೆ ಮರಳುತ್ತಿರುವ ಜನರ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಲ್ಲುವುದು ಇವನ ಚೆಂದದ ಕ್ಷಣಗಳಾಗಿದ್ದವು. ದೂರ ದೂರ ಸಾಗಿದ ಮೇಲೆ ದೋಣಿಗಳು ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಚುಕ್ಕೆಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತ ಕ್ರಮೇಣ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಕತ್ತಲೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಉಮುರುವಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೆಯ ಕಲರವ ಮುಗಿದು ರಸ್ತೆಗಳು ದಣೆದು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಂತಹ ಸಂತೆಯ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ಕಣ್ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದವನು ಜ್ಯೂಲಿಯಸ್.

ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಜ್ಯೂಲಿಯಸ್ ಈ ಊರಿನವನೇ ಅಲ್ಲ. ಉಮುರುವಿನಿಂದ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೈಲು ದೂರವಿದ್ದ ಯಾವುದೋ ಕಗ್ಗಾಡಿನಿಂದ ಆತ ಬಂದಿದ್ದ. ತುಂಬ ಜಾಣನೆಂದು ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದ ಆತ 1920ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಿಷನರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿದಾಗ ಅವನ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕೊಂಡಾಡುವವರೆ. ಶ್ವೇತವರ್ಣದವರು ಒಡತನ ಹೊಂದಿದ್ದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದ್ದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಉಮುರುವಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಂಪನಿಯೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದ ನೈಜರ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಕೂನ ಹುದ್ದೆ ದೊರೆಯಿತು. ತಾಳೆ ಎಣ್ಣೆ ಮತ್ತು ಕಾಳು-ಕಡಿಯ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನೈಜರ್ ಕಂಪನಿ ಉಮುರುವಿನ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಹೊಂದಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಸಂತೆಯ ದಿನ ಈ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭೆಟ್ಟಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾರಲು ಹಾಗೂ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಳ್ಳಲು ಇರುವ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಜ್ಯೂಲಿಯಸ್‌ಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.